

oven over vandindtagningen. Det foreslås i stk. 3, at landvæsensretten i forbindelse med sin meddelelse af vandindvindingsstilladelsen skal bestemme, i hvilke dele af afstrømningsområdet alle fremtidige spildevandsanlæg, henholdsvis visse arter af fremtidige spildevandsanlæg, skal betinges af godkendelse fra en landvæsensret nedsat i medfør af lovforslaget. Spildevandsager, som ikke på denne måde henlægges til en landvæsensret nedsat efter lovforslaget, vil sædvanligvis kunne fremmes efter vandløbslovens almindelige regler. Kræves der herefter tilladelse fra en vandløbsret, vil vandforsyningsanlæggets ejer og visse andre i vandforsyningen interesserede dog under sagen kunne forlange, at sagen går over til behandling for en kommission nedsat i medfør af vandforsyningsloven, jfr. landbrugsministeriets forslag til ændring af vandløbslovens § 7 og bemærkningerne til nærværende lovforslags § 60. Endvidere vil der til enhver tid over for en landvæsensret nedsat i medfør af vandforsyningsloven kunne rejses spørgsmål om indgreb over for en sådan udledning i kraft af nærværende forslags § 44, stk. 1. Om den stilling, der bør tages over for ønsker om spildevandsudledning i vandløbet, udtaler stk. 3 sig kun, for så vidt angår de sager, der i forbindelse med vandindvindingsstilladelsen er henlagt til en landvæsensret nedsat i medfør af vandforsyningsloven, men synspunkterne må også komme til anvendelse, hvis sagen behandles i medfør af vandløbsloven. Der kan være tale om helt at forbyde udledningen, eventuelt således at der henvises til i stedet at udlede til et andet vandløb eller bygge afskærende ledning, eller om at stille særlige rensningskrav. Landvæsensretten stilles frit med hensyn til, hvem der skal betale udgifterne ved den besværliggørelse af fremtidig spildevandsafledning, som vandforsyningsanlægget medfører. Når vand fra vandløb er inddraget til vandforsyningsformål, bør det næppe anses for en selvfølge, at spildevandsudledning (efter rensning) til vedkommende vandløb er en så naturlig ret for oplandet, at vandforsyningsanlægget altid må bære en væsentlig del af byrden ved den fordyrede etablering af nye spildevandsanlæg i området.

Det vil kunne være et vanskeligt spørgsmål, hvilke vandløbsstrækninger der er grund til at beskytte med forholdsregler efter § 44. Beskyttelsen må i hvert fald omfatte et betydeligt stykke omkring selve indtagningsstedet, d. v. s. i reglen vedkommende sø eller reservoir, medens der oftest næppe er grund til at beskytte vandløbet neden for indtagningsstedet. Tilløbene til indtagningsstedet bør ubetinget beskyttes på den nærmeste strækning

for indtagningen. I øvrigt må det bero på et mere konkret hygiejnisk skøn, hvor store krav man må stille til beskyttelsen.

I overensstemmelse med KF omfatter § 44 kun offentlige overfladevandforsyningsanlæg. Beskyttelse af private anlæg — der formentlig altid vil være industrianlæg — må søges efter vandløbslovens regler eller efter § 47, stk. 2.

Efter KF § 19, stk. 3, skal meddelelse om det beskyttede afstrømningsområde for et overfladevandforsyningsanlæg sendes til vedkommende kommunalbestyrelse og amtsvandinspektør, og forholdet skal noteres i de pågældende regulativer og vandløbsbøger. Herom henvises til nærværende forslags § 61 og til vandløbslovens §§ 11 og 12.

KF § 39, stk. 2, hvorefter 1857-loven oprettholdes for de anlæg, den allerede gælder for, findes i nærværende forslags § 71.

Til § 45.

1857-lovens § 2, 2.-4. punktum, og § 3, jfr. lov nr. 60 af 24. april 1896 § 2, giver regler om beskyttelse af Københavns overfladevandsanlæg mod forurening fra visse oplag og næringsbrug på vandløbets bredder. KF § 20, jfr. § 22, stk. 4, viderefører disse bestemmelser og giver endvidere beskyttelse mod afledning til jordlagene på vandløbets bredder. Nærværende forslags § 45 stemmer i væsentlig grad med KF § 20, jfr. § 22, stk. 4. Ligesom § 44 og KF omfatter bestemmelsen kun offentlige overfladevandforsyningsanlæg.

I stk. 1 bestemmes, at landvæsensretten skal fastlægge et beskyttelsesområde omkring vandløbet. Området skal strække sig så langt i vandløbets længderetning, som landvæsenskommissionen finder ønskeligt. Der henvises herom til bemærkningerne til § 44, men området behøver dog næppe at strække sig så langt som beskyttelsen efter § 44. Beskyttelsesområdet skal normalt have en dybde på 100 m, men kommissionen kan dog — efter terrænforholdene — fastsætte en mindre eller større dybde og kan eventuelt fastsætte forskellige dybder for forskellige forholds vedkommende; i stærkt skrånende terræn kan det f. eks. være ønskeligt at fastsætte en særlig stor dybde for forurenende oplagring, medens normaldybden kan tænkes tilstrækkelig for erhvervsvirksomheder.

Stk. 2 handler om drift af visse erhvervsvirksomheder m. v. og anvendelse af visse oplag i beskyttelsesområdet, efter at der er givet tilladelse til vandindvinding. 1857-loven indeholdt i så henseende et absolut forbud mod visse nærmere angivne oplag og mod fremtidig indretning af visse næringsbrug. KF foreslår i § 20, stk. 1, 1. pkt., et